

Dosarul nr.2ra-1329/19

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central (Jud: A. Donos)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Jud: I. Gruso, A. Garbuz, A. Coibanu)

ÎNCHEIERE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Ion Druță
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Anatolii Jurcov
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolii Jurcov
împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenienți accesorii Ministerul Justiției
și Departamentul Instituției Penitenciare cu privire la încălcarea drepturilor
constituționale și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
respins apelul depus de Anatolii Jurcov și s-a menținut hotărârea din 12 iunie 2018
a Judecătoriei Bălți, sediul Central,

constată:

La 1 august 2016, Anatolii Jurcov a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenienți accesorii Ministerul Justiției
și Departamentul Instituției Penitenciare cu privire la încălcarea drepturilor
constituționale și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 23 mai 2016, Curtea de Apel
Bălți a expediat în adresa Penitenciarului nr. 17 Rezina, citația nr. 2a-753/16, prin
care a comunicat că, la 7 iunie 2016, ora 14:30, se va examina cauza civilă la cererea
de chemare în judecată depusă de Anatolii Jurcov împotriva lui Nicolai Titov și Lilia
Țurcan cu privire la repararea prejudiciului material. Astfel, reclamantul a susținut
că citația nr. 2a-753/16 a fost înregistrată de către Penitenciarul nr. 17 Rezina la 27
mai 2016.

Anatolii Jurcov a invocat că conform pct. 51 și 52 din Hotărârea Guvernului
nr.583 din 26 mai 2006 cu privire la aprobarea Statutului executării pedepsei de către
condamnați, deținuții se citează la locul de deținere prin administrația acestuia, iar
dacă penitenciarul nu este cunoscut, citarea se face la Administrația Națională a

Penitenciarelor. În penitenciare este desemnat un funcționar public cu statut special care va exercita funcțiile de agent procedural, în obligațiile căruia intră aducerea la cunoștința deținuților, contra semnătură, a conținutului citației. Dovada de comunicare, contrasemnata de agentul procedural și cu ștampila penitenciarului, este expediată organului care a emis-o.

Prin urmare, reclamantul a afirmat că Penitenciarul nr. 17 Rezina, contrar Hotărârii Guvernului nr. 1119 din 14 octombrie 2004 privind unele chestiuni ce țin de activitatea sistemului penitenciar, nu a înștiințat Departamentul Instituției Penitenciare privind escortarea lui la Curtea de Apel Chișinău pentru participarea la examinarea cauzei fixate pentru 7 iunie 2016.

Reclamantul a specificat că prin acțiunile enunțate, Penitenciarul nr. 17 Rezina, i-a încălcat drepturile sale de a-și apăra interesele în instanța de judecată. În consecință, reclamantul a relatat că nu a avut posibilitate de a-și apăra drepturile, iar ca rezultat acțiunea depusă de el împotriva lui Nicolai Titov și Lilia Țurcan, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. Anatolii Jurcov a invocat că acest fapt i-a cauzat un prejudiciul material și moral în sumă de 10 000 euro, reieșind din faptul că valoarea acțiunii respective a constituit 50 000 euro.

Reclamantul Anatolii Jurcov a solicitat încasarea din contul Penitenciarului nr. 17 Rezina în beneficiul său a prejudiciului moral în sumă de 10 000 euro pentru încălcarea drepturilor constituționale.

Prin încheierea din 13 septembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău, cauza civilă a fost strămutată la Judecătoria Orhei, care se află în apropierea razei de activitate a Judecătoriei Rezina, deoarece toți judecătorii Judecătoriei Rezina s-au abținut de la examinarea cauzei civile (f.d. 17, vol. I).

La 24 noiembrie 2016, prin încheierea Curții de Apel Chișinău, cauza civilă a fost strămutată la Judecătoria Bălți, deoarece toți judecătorii Judecătoriei Orhei s-au abținut de la examinarea cauzei (f.d. 32-33, vol. I).

Prin încheierea din 4 ianuarie 2017 a Judecătoriei Bălți, cererea de chemare în judecată depusă de Anatolii Jurcov a fost restituită, deoarece reclamantul nu a înlăturat neajunsurile și nu a prezentat dovada de plată a taxei de stat (f.d. 56, vol. I).

La 22 martie 2017, prin decizia Curții de Apel Bălți, a fost admis recursul declarat de către Anatolii Jurcov, fiind casată încheierea din 4 ianuarie 2017 a Judecătoriei Bălți cu restituirea cauzei la rejudecare în Judecătoria Bălți, sediul Central (f.d. 69-70, vol. I).

Prin încheierea din 3 aprilie 2017 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, a fost respinsă cererea cu privire la scutirea de la plata taxei de stat, fiind restituită cererea de chemare în judecată (f.d. 73, vol. I).

La 21 iulie 2017, prin decizia Curții de Apel Bălți, a fost admis recursul declarat de către Anatolii Jurcov, fiind casată încheierea din 3 aprilie 2017 a Judecătoriei Bălți cu restituirea cauzei la rejudecare în Judecătoria Bălți, sediul Central (f.d. 90-93, vol. I).

Prin încheierea din 23 august 2017 a Judecătorei Bălți, sediul Central, a fost respinsă cererea cu privire la scutirea de la plata taxei de stat, fiind restituită cererea de chemare în judecată (f.d. 95, vol. I).

La 15 decembrie 2017, prin decizia Curții de Apel Bălți, a fost admis recursul declarat de către Anatolii Jurcov, fiind casată încheierea din 23 august 2017 a Judecătorei Bălți, a fost admisă cererea cu privire la scutirea de la plata taxei de stat depusă de Anatolii Jurcov. Cauza a fost restituită la Judecătoria Bălți, sediul Central pentru examinarea cauzei în fond (f.d. 107-110, vol. I.).

Prin hotărârea din 12 iunie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Central, acțiunea depusă de Anatolii Jurcov a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 192-197, voi. I).

Prin decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul depus de Anatolii Jurcov, fiind menținută hotărârea din 12 iunie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Central (f.d. 34-37, vol. II).

Pentru a hotărî astfel, instanțele de judecată au reținut că Anatolii Jurcov nu a prezentat probe pertinente și concludente, care ar confirma că prin acțiunile Penitenciarului nr. 17 Rezina i-ar fi fost încălcate drepturile constituționale și respectiv i-ar fi cauzat un prejudiciul material lui Anatolii Jurcov.

La 8 mai 2019, conform plicului oficiului poștal, Anatolii Jurcov, a depus recurs împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Anatolii Jurcov în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Astfel recurentul a menționat că i-a fost încălcat dreptul de a-și apăra interesele personal în ședința de judecată la examinarea cauzei civile la cererea de chemare în judecată înaintată împotriva lui Nicolai Titov și Lilia Țurcan cu privire la repararea prejudiciului material.

La 4 iunie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Penitenciarului nr. 17 Rezina, Ministerului Justiției și Departamentului Instituției Penitenciare informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data stabilită pentru examinarea cauzei, Penitenciarul nr. 17 Rezina, Ministerul Justiției și Departamentul Instituției Penitenciare nu au înaintat referință la cererea de recurs depusă de Anatolii Jurcov, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră inadmisibilă cererea de recurs formulată de Anatolii Jurcov, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, în atare situație, instanța de judecată a constatat că recursul declarat de Anatolii Jurcov la 8 mai 2019 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În aceeași ordine de idei, materialele cauzei au confirmat faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiasvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art.

6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu, Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia, Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea, de exemplu, Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis, Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, *ibidem*, para. 41, *Marc Brauer*, *ibidem*, para. 35; *Miessen*, *ibidem*, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie

subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat. Completul remarcă că recurentul nu a prezentat probe concludente, care ar confirma că natura diferendului impunea prezența personală a sa în ședința de judecată.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyanyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Anatoliei Jurcov a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Anatolii Jurcov nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Anatolii Jurcov se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Ion Druță

Maria Ghervas

Dosarul nr.2ra-1329/19

prima instanță: Judecătoria Bălți, sediul Central (Jud: A. Donos)
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (Jud: I. Gruso, A. Garbuz, A. Coibanu)

ÎNCHEIERE

10 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Ion Druță
Maria Ghervas

examinând cererea lui Anatolii Jurcov cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolii Jurcov împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenienți accesorii Ministerul Justiției și Departamentul Instituției Penitenciare cu privire la încălcarea drepturilor constituționale și repararea prejudiciului moral

constată:

La 1 august 2016, Anatolii Jurcov a depus cerere de chemare în judecată împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenienți accesorii Ministerul Justiției și Departamentul Instituției Penitenciare cu privire la încălcarea drepturilor constituționale și repararea prejudiciului moral.

Prin hotărârea din 12 iunie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, acțiunea depusă de Anatolii Jurcov a fost respinsă ca fiind neîntemeiată (f.d. 192-197, vol. I).

Prin decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul depus de Anatolii Jurcov, fiind menținută hotărârea din 12 iunie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central (f.d. 34-37, vol. II).

La 8 mai 2019, conform plicului oficiului poștal, Anatolii Jurcov, a depus recurs împotriva deciziei din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

Totodată recurentul a solicitat ridicarea excepției de neconstituționalitate, în legătură cu încălcarea dreptului de a-și apăra personal interesele și de a participa la examinarea cauzei.

Examinând cererea Anatolii Jurcov cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că aceasta urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform art. 12¹ alin. (2) Codul de procedură civilă, la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

De altfel și conform § 79-80 din hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 9 februarie 2016 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție, controlul concret de constituționalitate pe cale de excepție constituie singurul instrument prin intermediul căruia cetățeanul are posibilitatea de a acționa pentru a se apăra împotriva legislatorului însuși, în cazul în care, prin lege, drepturile sale constituționale sunt încălcate. Curtea menționează că dreptul de acces al cetățenilor prin intermediul excepției de neconstituționalitate la instanța constituțională reprezintă un aspect al dreptului la un proces echitabil.

Conform § 82-83 din aceeași hotărâre, Curtea a reținut că judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: (1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; (2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; (3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; (4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Raportând la caz prevederile enunțate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că în cererea înaintată de Anatolii Jurcov nu sunt întrunite condițiile indicate supra, necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge cererea lui Anatolii Jurcov cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu art. 12¹, art. art. 269-270 Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se respinge cererea înaintată de către Anatolii Jurcov, cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolii Jurcov împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, intervenienți accesorii Ministerul Justiției și Departamentul Instituției Penitenciare cu privire la încălcarea drepturilor constituționale și repararea prejudiciului moral.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Ion Druță

Maria Ghervas